

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558737328/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

gode Herre! og I lovede mig dog iaftes, at I vilde fortælle mig saamange smukke Historier om Konger og Kæmper.»

»Jo vist kjender jeg dig, Carolus af Rise, du er en flink Dreng, som gjerne vil høre Historier og lære Noget; men kom nu med' det er Middag.»

Saxo tog derpaa sin nye Lærling ved Haanden og gjorde ham først bekendt med Klosterbrødrenes gode Bord. Snart var ogsaa den muntre livlige Dreng, som Erkebispens Yndling og Pleiesøn, vel antagen af Abbed Gaufred og samtlige Brødre.

I de første Par Dage maatte han kun være tilstede ved Gudstjenesten og Andagtsøvelserne i Klosteret, men havde Frihed til at see sig om i Klosteret og lege med Stedets Ungdom. Efter Abbed Thorkilds og Broder Gunners Exempel i Øm, havde nemlig den virksomme Abbed Gaufred i Sorø indrettet et Slags Skole, meest for rige Adelsmænds Børn, som enten vare bestemte til den geistlige Stand, eller som, efter en kort Underviisning i Christendom og boglige Konster, kunde ansættes som Kertesvende, eller Pager, og Væbnere hos ridderlige Herrer og Fyrster. Til dette sidste Slags Lærlinger sluttede Carl sig fornemmelig, og hans Lyst til Ridderstanden og et rask eventyrligt Liv viste sig snart i alle hans Sysler og Lege.

I han deeltog villig i Underviisningen, men spurgte de ærværdige Brødre mere om Verden og dens Anliggender, end de kunde besvare, og satte vel ogsaa ofte ved sin Vildskab og Ubændighed de adstadige Fædres Taalmodighed paa Prøve. Om Aftenen derimod glemte han gjerne al Vildskab og Leeg, og sad stille og opmærksom i Fader Saxos Celle, naar den Gamle efter Løfte fortalte ham nordiske Kæmpeligheder og gamle vidunderlige Sagn om Konger og Helte. Historien om Hagbarth og Signe saavelsom om Rolf Krake og hans Kæmper gjorde isærdeleshed et dybt Indtryk paa Drengens troe og kjærlige Sind.

Efterhaanden gjorde Saxo ham fortrolig baade med den ældste og nyeste danske Historie saavelsom med Bibelhistorien og den almindelige Verdenshistorie; og da han endelig ogsaa en Aften fortalte ham hvilken berømt og tapper Mand Kong Valdemar den 2den allerede var, og at han var en Son af den store Kong Valdemar, hvis Daad og Liv Saxo med de stærkeste og livligste Farver havde afmalet ham; da kunde Drengen ikke længer holde sin Iver tilbage; han sprang op fra Skammelen og raabte: »jeg vil tjene Kongen – jeg vil tjene ham,